

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **N. V.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. OAM-238/ZA-ZA11-VL11-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobkyně namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti daného případu, tím byl rovněž porušen § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť

správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící v její prospěch, a nepřehlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Porušen byl dále § 68 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobkyni nebezpečí vážné újmy s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině. A rovněž byl porušen čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy, neboť rozhodnutím dochází k porušení těchto mezinárodních závazků, jelikož v případě navrácení žalobkyně do země původu by došlo k porušení zásady non-refoulement.

3. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný v průběhu řízení nesprávně posoudil jí uváděné důvody. Má zásadní zdravotní potíže, návrat do země původu by ji vystavil nebezpečí vážné újmy, neboť zde není dostupná dostatečná lékařská péče. Žalovaný se dostatečně nezabýval aktuální situací v zemi původu, nevyžádal od žalobkyně lékařské zprávy, ani jiným způsobem nedoplnil důkazní materiál. Uvedené důvody podání žádosti nebyly nijak reflektovány ve vztahu k možnému udělení azylu z humanitárních důvodů či doplňkové ochrany. Žalobkyně má v ČR rodinné a sociální vazby, tyto skutečnosti nebyly vzaty v potaz. Řízení bylo od počátku vedeno takovým způsobem, aby správní orgán dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobkyně prezentuje pouhý výčet paragrafů, které měl údajně žalovaný porušit. Chybí však jejich vztahování na konkrétní závěry a úvahy správního orgánu. Žalobkyně dále formuluje domněnky, že na Ukrajině není dostupná lékařská péče, a že žalovaný nevzal v potaz její rodinnou a sociální situaci na území ČR. I zde však zůstává u pouhého konstatování, aniž by žalobkyně své názory podložila. Navíc jsou tyto názory zjevně v rozporu s obsahem napadeného rozhodnutí a správního spisu. Žalovaný se dostupností lékařské péče zabýval na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalovaný řešil na straně 6 napadeného rozhodnutí v rámci možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Důvody hodné zvláštního zřetele však shledány nebyly.
5. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobkyně uvedla, že nemá žádné politické přesvědčení, je vdaná, manžel žije na Ukrajině. Má tři děti, kdy dvě se nachází na Ukrajině, nejmladší syn žije v ČR. Do ČR přijela v roce 2007. Jezdila často na Ukrajinu, ale jinak zůstávala v ČR. Naposledy přijela v roce 2018. Pracovala také v Polsku. Má problémy s očima a vysoký krevní tlak. Dále má problémy se srdcem. Důvodem podání žádosti je, že by v ČR chtěla zůstat, protože je nemocná a chtěla by se zde léčit. Na Ukrajině není dobrá lékařská péče a je to drahé. Syn by se zde o ni staral. Má zde hodně členů rodiny. Jiné důvody nemá.
7. Při pohovoru uvedla, že celý život žila v Ivano-frankovské oblasti. Z Ukrajiny odjela kvůli práci. Na Ukrajině práce není. Pracovala v Praze v hotelu jako pokojská. Měla pracovní vízum, a poté živnostenský list. Údajně pochybením zaměstnavatele následně přišla o vízum. Možnosti legalizace pobytu však nezjišťovala, advokát jí poradil požádat o mezinárodní ochranu. Má problémy s očima, vysoký krevní tlak. K lékaři nešla, protože neměla pojištění, chce však jít na privát, a poté k lékaři zajde. S bolestmi srdce u lékaře byla, bylo jí sděleno, že jsou způsobeny vysokým tlakem. Bere na srdce kapky a prášky a používá kapky na oči. Kvůli osteochondróze chodí na masáž. V ČR se jí lépe dýchá. Syn zde má firmu a mohl by ji zaměstnat. Na Ukrajině se léčila, ale je tam špatná medicína.

Problémy jí začaly již dávno. Byla tam i v nemocnici, ale nic jí nedělali, na operaci nechtěla, protože tamní medicíně nevěří. V ČR má syna a všechny neterě, chce sem odjet i druhý syn. Syn se oni stará, dává jí peníze a platí nájem. Na Ukrajině byla od roku 2007 asi šestkrát. Žádné problémy tam neměla. Na Ukrajině by se bála o všechno – zdraví, děti. Chtěla by se zde léčit a pomáhat synovi až bude zdravá. Na Ukrajině není stabilně, je tam válka s Ruskem. Ve vlasti nikdy žádné potíže neměla.

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
11. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo*

podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

16. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobkyně neuvedla, jakých konkrétních pochybení se podle ní měl žalovaný dopustit, námitky formulovala pouze obecně.
17. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. K tomu soud odkazuje například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57: *„[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Postup žalovaného požadavkům zákona i judikatury plně vyhověl.
18. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: *„Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“* (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: *„mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“*
19. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

20. Žalovaný neopomenul tvrzení žalobkyně porovnat s opatřenými podklady. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
21. Žalobkyni byla dána možnost se s podklady seznámit, vznést proti nim námitky nebo navrhnout jejich doplnění. Při seznámení s podklady žalobkyně uvedla, že se nepotřebuje podrobně seznamovat s jednotlivými dokumenty, nýbrž jí postačí jejich výčet. Žádné doplnění žalobkyně nenavrhovala a ani nevznesla žádné připomínky.
22. Žalovaný žalobkyni neudělil azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu s poukazem na to, že nebyla politicky aktivní. Žádné potíže ve vlasti žalobkyně vůbec neuváděla. Nelze se tedy domnívat, že by mohla být za takové jednání pronásledována. Pokud jde o možnost udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný azyl žalobkyni ani podle tohoto ustanovení zákona neudělil.
23. K námitce ohledně udělení azylu dle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů soud uvádí, že žalovaný i tuto variantu adekvátně posoudil a své úvahy a závěry odůvodnil. Zabýval se komplexní situací žalobkyně, konkrétně zohlednil její rodinné, soukromé a ekonomické poměry. Přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Dle žalovaného je žalobkyně dospělou, plně právně způsobilou osobou.
24. Co se týká jejího zdravotního stavu, není předně pravdou, že by se žalovaný zdravotními otázkami nezabýval a ani to, že by si od žalobkyně nevyžádal lékařské zprávy. Žalovaný se možnostmi lékařské péče detailně zaobíral na straně 5 a 6 rozhodnutí a vycházel i z lékařských zpráv. Konstatoval, že žalobkyně nesdělila, že by příslušnou léčbu nemohla podstoupit na Ukrajině. Dle svých tvrzení se na Ukrajině naopak léčila a při zhoršení jejího zdravotního stavu byla po dobu 20 dní hospitalizována. Byla vyslána na operační zákrok, který však nepodstoupila. V ČR k lékaři nedocházela, neboť neměla zdravotní pojištění. Z lékařské zprávy plyne, že vysadila lék, který měla pravidelně užívat. Žalovaný nezpochybnil, že je na Ukrajině třeba některé lékařské zákroky hradit, k tomu však uvedl, že žalobkyně je schopna si opatřit finanční prostředky prací. Žalobkyně se nenachází v přímém bezprostředním ohrožení života, její stav nevyžaduje specializovanou péči. Užívá sice léky, ale v léčbě může pokračovat na Ukrajině. K tomu soud uvádí, že pochybení žalovaného nenalezl. S žalovaným plně souhlasí v tom, že z tvrzení žalobkyně nevyplynulo, že by jí na Ukrajině byla lékařská péče odepřena. Pokud jde o subjektivní přesvědčení žalobkyně o horší kvalitě tamní lékařské péče, toto není samo o sobě relevantní, jakkoli může být pravdivé. Žalobkyně trpí mj. vysokým krevním tlakem, potížemi se srdcem a očima, s léčbou těchto nemocnění může pokračovat na Ukrajině.
25. Nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu není rovněž relevantní. Žalovaný humanitární azyl neudělil ani pro rodinnou situaci, k tomu uvedl, že žalobkyně má ve své rodině podporu, kterou ji poskytuje jednak její syn žijící v ČR, jednak její rodina na Ukrajině. K tomu soud dodává, že z tvrzení žalobkyně vyplynulo, že má tři dospělé děti, z nichž dvě žijí na Ukrajině, a dále manžela, který žije též na Ukrajině. Odloučení od syna

žijícího v ČR nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený zásah do jejího rodinného života i vzhledem k tomu, že většina její rodiny žije na Ukrajině. I syn žijící v ČR je navíc již dospělý, není na matce závislý. Pokud jde o pomoc, kterou poskytuje tento syn žalobkyni, pak jestliže jde zejména o pomoc finanční, je možné, aby ji syn podporoval i nadále po návratu do vlasti.

26. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s ostatními možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možné, aby se žalobkyně navrátila. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyni nelze udělit ani doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu.
27. Námitky ohledně porušení jednotlivých článků mezinárodních úmluv nejsou též relevantní. Žalobkyně nespecifikovala, v čem konkrétně by mělo dané pochybení žalovaného v tomto ohledu spočívat, uvedla pouze obecně, že dle ní došlo k porušení příslušného mezinárodního závazku. Žalovaný se dostatečně zaobíral jak bezpečnostní situací na Ukrajině, tak i případnou hrozbou vážné újmy žalobkyni a zjišťoval, zda zde je důvod pro udělení doplňkové ochrany.
28. Mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o tom, že na Ukrajině v současné době stále probíhá ozbrojený konflikt, který se soustředí do jejích východních oblastí. Z žádných skutečností však neplyne, že by se situace měla zhoršovat. Žalobkyně pochází z Ivano-frankovské oblasti, ta je dle zjištěných informací bezpečná, pod kontrolou ukrajinské centrální vlády. Zhoršená bezpečnostní situace v zemi se této oblasti netýká a žalobkyně se tak může vrátit přímo do své domovské oblasti.
29. Výpověď žalobkyně též nenasvědčuje tomu, že by jí mělo ve vlasti cokoli hrozit. Žalobkyně výslovně sdělila, že žádné problémy se státními orgány nikdy ve vlasti neměla. Motivem odchodu z vlasti byly výhradně ekonomického charakteru. Nelze naopak pominout, že žalobkyně výslovně uvedla, že jí právní zástupce poradil požádat o mezinárodní ochranu, což také učinila, naopak rovněž uvedla, že nepodnikla žádné kroky směřující k legalizaci pobytu. K tomu proto soud ještě dodává, že je-li úmyslem žalobkyně pobývat či pracovat na území ČR, je třeba, aby si napříště znovu vyřešila svou pobytovou situaci skrze zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a nikoli cestou žádosti o azyl.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na to, že smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany je mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí

porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jestliže žalobkyně chce pobyt legalizovat, není možné jít cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a je naopak třeba postupovat podle příslušných právních předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona o pobytu cizinců.

31. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 5. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce